

Santi Santamaria posa receptes al canó de la literatura catalana

Galerada acaba d'editar «Entre llibres i fogons»

SALVADOR GARCIA-ARBÓS / Sant Celoni
● L'editorial Galerada acaba de publicar *Entre llibres i fogons*, que combina fragments de les millors obres de la literatura catalana, des de Verdaguier fins avui, amb receptes de Santi Santamaria. Joan Ma-

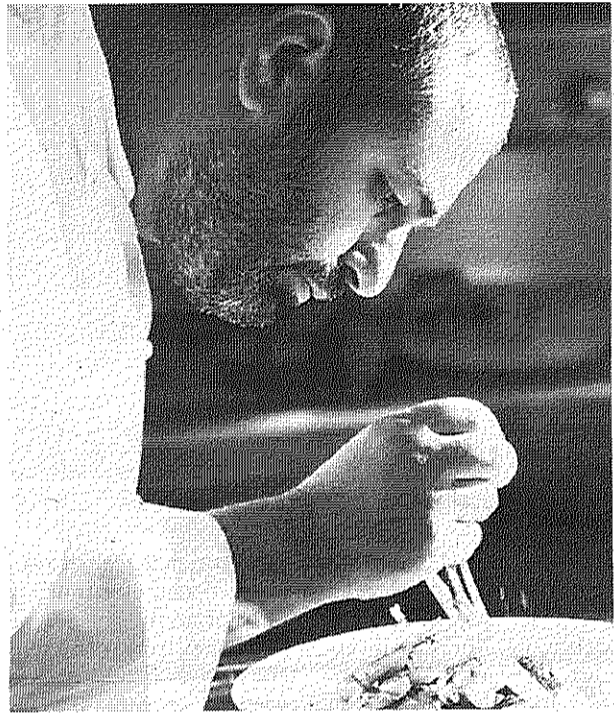
luquer, editor de Galerada, ha fet una selecció de textos de les 55 obres que, al seu parer, formen el canó de la literatura catalana moderna. Per al reputat cuiner de Sant Celoni, el repte ha estat la reescriptura de la cuina popular catalana.

Santi Santamaria, que reivindica la cuina tradicional i el gust per sobre del component estètic, alerta que l'avantguarda pot matar la tradició i que la imaginació s'està menjant la memòria. Vicenç Villatoro, prologuista, insisteix que el menjar és el socorregut motor del record en la literatura.

Galerada ja ha rebut ofertes per traduir a l'alemany *Entre llibres i fogons*. *Trajecte gastronòmic per les millors obres de la literatura catalana. De Verdaguier fins avui*. Maluquer ho troba una bona introducció amb vista a la Fira del Llibre de Frankfurt, el 2007.

És un llibre atractiu, presentat en dues planes encadrades amb quatre elements: la fotografia de la primera edició del llibre, el fragment de l'obra, la recepta i una foto de les matèries primeres necessàries per a l'elaboració del plat, feta per Joan Llenas. El fil conductor del llibre són els fragments de cada un dels 55 títols. És un bocí de text en què l'autor parla molt explícitament de cuina. O bé accidentalment s'hi anomenen elements comestibles.

No pas tots els autors s'entretenen a la cuina. Per exemple, en tota l'obra de Carles Riba no han trobat una sola referència al menjar; per això, s'hi ha posat un fragment de la seva traducció de *L'Odíssea*. Mercè Rodoreda ja en parla, de cuina, però esmenta els

Santi Santamaria a la cuina de Can Fabes, el restaurant amb tres estrelles Michelin que té a Sant Celoni. / JOAN LLENAS / GALERADA.

plats molt de passada. En l'obra de Josep Pla, hi ha força referència culinària. En canvi, Caterina Albert s'hi endinsa molt; té, fins i tot, un capítol de *Solitud* dedicat als cargols.

Aquesta atenció més o menys intensa al menjar és el pretext de Joan Maluquer per aprofitar el boom de la cuina catalana perquè ajudi a fer conèixer la literatura. Per a l'ideòleg d'aquest llibre, la literatura és la part de la cultura amb més dificultats i tota ajuda és poc. Per això, l'editorial Galerada va demanar al cuiner i amo de Can Fabes

que posés cuina als llibres que han marcat el rumb de la literatura catalana al segle XX. La selecció engega amb *Canigó*, de Jacint Verdaguier, acompanyat d'unes maduixes i gerds amb grans de menta. Passa per *El quadern gris*, de Josep Pla, i el sofregit, i acaba amb *Pa negre*, d'Emili Teixidor, i una truita de botifarra negra amb mongetes. Per a l'edició del llibre, Maluquer ha comptat amb el patrocini de Vichy Catalan, que no figura als crèdits, però les aigües del grup intervenen en totes les receptes en què fa falta líquid.

Una porció de Can Fabes per emportar

XAVI AGUILAR / Barcelona
● Santi Santamaria sempre s'ha considerat un dels professionals dels fogons més puristes i, tot i que ara treu al mercat una sèrie de productes amb el seu nom, continua fidel al seu estil. «Sovint havia fet evident que no m'agradava veure com alguns col·legues utilitzaven la seva imatge per vendre tota mena de productes de grans indústries. Jo m'he estimat més fer-ho al revés i col·laborar amb una sèrie d'artesans que fan productes de primer nivell per crear Gourmand Santamaria i iniciar un nou viatge junts», explica. Amb aquest nom, el responsable de Can Fabes comercialitzarà una selecció

de productes d'artesania gastronòmica d'alta qualitat seleccionats, inspirats i perfilats per ell mateix. És el cas de les seves produccions pròpies de caves i vins Cuvé Santamaria, però també d'olis verges de Ciurana, mel d'eucaliptus Vega-Sicilia-Queixigal, bombons de Valrhona, patés de l'Empordà, secallones del Montseny, melmelades, neules, torrons i la salsa de xocolata al gingebre de Can Fabes. Els productes, que de sortida es comercialitzen en un paquet especial per a regal, es poden trobar en botigues especialitzades en delicadeses, als hotels Hesperia i a la remodelada web www.canfabes.com.

música | ariel rot

Amb elegància

► Lloc i dia: Sala Bikini (Barcelona). 25 de novembre.

XAVIER MERCADÉ

Feia només una setmana que Ariel Rot havia estat el convidat de luxe en el concert d'Andrés Calamaro. S'havien reunit, per tant, les parts més carismàtiques dels històrics Los Rodríguez. En acabar l'actuació Calamaro es va acomiadar d'Ariel dient-li: «Ens tornarem a veure... Mai no hi ha un adéu entre dos freaks.» Era una invitació a una possible reunificació de la banda, cosa que a cap dels dos no fa falta, tal com han confirmat amb els seus concerts.

Divendres passat, en una abarrotada sala Bikini, Ariel Rot va oferir un concert que mirava el present i que va deixar el passat només per als bisos. Un present esplèndid gràcies a l'impecable *Ahora piden tu cabeza*, el seu sisè disc tot sol. Amb una elegància que no ha perdut amb els anys —americana, camisa negra i alguns cabells blancs—, Ariel Rot va sortir a l'escenari de Bikini amb una puntualitat més que britànica i va oferir un concert de gairebé dues hores davant un públic que ha crescut i ha madurat amb ell. Des de gent de certa edat que ben segur que s'arrancava els cabells a l'època de Tequila, fins a un sector més jove que ha descobert en ell un artista que no fa trampes. És un músic que no enganya a ningú, un gran guitarrista, tal com va demos-

trar durant la nit, i un autor de cançons amb temes propers i certa ironia pròpia dels habitants de Buenos Aires.

Acompanyat per una banda simplement correcta, i amb un Osvi Grecco a la guitarra molt per sota de les seves possibilitats, va oferir un concert en què les cançons anaven creixent durant la interpretació i que acabaven amb una merescuda ovació. Aquest va ser el cas de *Bruma en la Castellana*, una cançó de tema madrileny del també argentí Moris amb la qual va voler fer una picada d'ull perquè la va acabar en català amb un «enganxeu-vos al rock and roll».

Sembla que amb els anys Rot s'ha acomodat a ritmes més pausats, al blues, el swing i el *rhythm blues*, però la va encertar de ple quan va atacar el rock and roll d'arrel *stoniana*, com a *El baile de ilusiones*, o en la versió que fa de *Como la cigarra*, un tema popular infantil de l'argentina Elena Walsh i popularitzat per Mercedes Sosa, que Ariel porta a un frenètic *country*.

Va deixar per al final la cirereta del pastís, la mostra d'un passat que ha marcat diverses generacions que van descobrir el rock cantat en castellà amb Tequila, rememorant *Rock and roll*, del seu segon disc, o el clàssic *Nena*. També va satisfer aquells que van descobrir la fusió musical amb Los Rodríguez donant vida a *Me estás atrapando otra vez* i l'encomanadissa *Mucho mejor*.

DECÓ

100% PER AL'INSTAL·LADOR
nova obertura

